

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Ośrodek (...) w L. XIII Wydział Cywilny z siedzibą w L. w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Sadowska

Protokolant: sekr. sąd. Magdalena Mądry

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2017 r. w L.

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. S.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S.

o zapłatę

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 30.000,00 zł (trzydzieści tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 4 grudnia 2012r. do dnia 31.12.2015r. i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty.
2. Ustala odpowiedzialność pozwanego za mogące wystąpić w przyszłości skutki wypadku komunikacyjnego, jakiemu uległ powód w dniu 8 lutego 2012r.
3. W pozostałym zakresie powództwo oddala.
4. Kosztami procesu obciąża powoda w 72,73%, a pozwanego w 27,27% i z tego tytułu zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 4.232,28 zł.
5. Nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w P. kwotę 1500,00 zł tytułem nieuiszczonej opłaty stosunkowej od pozwu, a w pozostałym zakresie kosztami opłaty sądowej, od obowiązku uiszczenia której powód został zwolniony obciąża Skarb Państwa.
6. Zasądza od Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w P. na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata D. M. (1) kwotę 4428,00 zł brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

SSO Małgorzata Sadowska

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 22.09.2014 r. powód Ł. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w S. kwoty 110.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz o ustalenie, że pozwany będzie odpowiedzialny za mogące wystąpić w przyszłości skutki wypadku komunikacyjnego, jakiemu uległ powód w dniu 8 lutego 2012 r. Ponadto powód wniósł o przyznanie mu kosztów nieopłaconej pomocy

prawnej udzielonej z urzędu i jednocześnie oświadczył, że koszty te nie zostały zapłacone nawet w części – według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 lutego 2012 r. Ł. S. spotkał swojego kolegę D. M. (2). Mężczyźni pojechali do mieszkania powoda w S., a następnie Ł. S. poprosił swojego brata K. S., aby zawiózł go wraz z D. M. (2) do W. do kolegi D. Ł. R., gdyż powód zamierzał pić alkohol i sam nie chciał prowadzić samochodu. W chwili, gdy powód spotkał D. M. (2) i gdy postanowił z nim spędzić wieczór, obaj mężczyźni byli trzeźwi.

We W. kupili półlitrową butelkę wódki i udali się do Ł. R.. D. M. (2) wcześniej przeprowadzał remont w mieszkaniu Ł. R. i w tym dniu miał wykonać prace końcowe, powód natomiast miał mu jedynie towarzyszyć. Ł. R. opuścił mieszkanie i pojechał wraz ze swoją dziewczyną J. H. na zakupy. D. M. (2) bez wiedzy i zgody Ł. R. zabrał kluczyki do jego samochodu i wraz z powodem opuścił mieszkanie. Mężczyźni wsiedli do samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) i pojechali na stację benzynową, a następnie do marketu, w którym zakupili kolejną półlitrową butelkę wódki. Dalej pojechali do mieszkania D. M. (2) w P.. Po jakimś czasie mężczyźni ponownie wsiedli do samochodu i udali się do sklepu w S., gdzie spotkali P. M.. Mężczyzna spożywał piwo przed sklepem i więcej alkoholu nie pił w towarzystwie powoda i D. M. (2). Mężczyźni w trójkę postanowili pojechać do C. do brata P. J. (...). D. M. (2) usiadł na miejscu kierowcy, a powód i P. M. usiedli na tylnym siedzeniu. Wszyscy mężczyźni znajdowali się wówczas w stanie nietrzeźwości. Na trasie między S., a C. doszło do wypadku drogowego, w którym D. M. (2), znajdując się w stanie nietrzeźwości tj. posiadając 1,5‰ alkoholu etylowego we krwi, nie zachował należytej ostrożności i zjechał z drogi, uderzając w drzewo, w następstwie czego poniósł śmierć na miejscu. Powód doznał pęknięcia śledziony z krwotokiem do jamy brzusznej, licznych ran ciętych głowy i złamania szyjki kości ramiennej lewej, które to obrażenia stanowią chorobę realnie zagrażającą życiu. P. M. doznał natomiast urazu wielonarządowego w postaci złamania kręgosłupa piersiowego, stłuczenia rdzenia kręgowego, stłuczenia płuc, mózgu i niedowładu kończyn dolnych, które to obrażenia spowodowały skutki określone w art. 156 § 1 k.k.

W czasie zdarzenia powód posiadał 0,9 ‰ alkoholu etylowego we krwi, a P. M. posiadał 2,1 ‰.

Wyrokiem zaocznym z dnia 08 czerwca 2010 r. wydanym w sprawie II K (...) przez Sąd Rejonowy we W. D. M. (2) został uznany winnym popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. popełnionego w ten sposób, że w dniu 25.09.2009 r. w miejscowości S. woj. (...) po drodze publicznej jechał, jako kierujący samochodem m-ki O. (...) nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości I wynik 0,59 mg/l, II wynik 0,57 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i został skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności. Wobec D. M. (2) orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat.

Postanowieniem z dnia 30 marca 2012 r. Prokuratura Rejonowa we W. umorzyła śledztwo w sprawie wypadku drogowego, który miał miejsce w dniu 8 lutego 2012 r. tj. o czyn z art. 177§ 2 k.k. w zw. z art. 178 k.k. wobec tego, że sprawca zdarzenia D. M. (2) zmarł. Ponadto umorzono postępowanie w sprawie kierowania w dniu 8 lutego 2012 r. w ruchu lądowym samochodem osobowym marki M. (...) o nr rej. (...) przez D. M. (2) posiadającego 1,5‰ alkoholu etylowego we krwi w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem zaocznym z dnia 8 czerwca 2010 r. w sprawie II K (...) tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a§ 4 k.k. wobec tego, że sprawca zdarzenia D. M. (2) zmarł. Również na tej podstawie umorzono postępowanie w sprawie czynu z art. 289 § 1 k.k. popełnionego w dniu 8 lutego 2012 r. we W. przez D. M. (2) tj. zaboru w celu krótkotrwałego użycia pojazdu mechanicznego samochodu osobowego marki M. (...) o nr rej. (...).

Z miejsca wypadku powód został przewieziony do Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej – (...) we W., gdzie został przyjęty na Oddział (...) Ogólnej, na którym przeprowadzono zabieg operacyjny polegający na usunięciu uszkodzonej śledziony. Powód został wypisany ze szpitala w dniu 16 lutego 2012 r. i do końca marca 2012 r.

przebywał na zwolnieniu lekarskim. Leczenie ortopedyczne powoda polegało na uruchomieniu lewego barku w gipsie, a następnie po uzyskaniu zrostu powód był rehabilitowany przez okres dwóch tygodni. Leczenie chirurgiczne powoda polegało na kontroli w zakresie jamy brzusznej i kontroli rany pooperacyjnej oraz usuwaniu szwów.

Z powodu wieloodłamowego, podgłowego złamania bez przemieszczenia szyjki kości ramiennej lewej u powoda nastąpił uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Z uwagi na utratę śledziony bez większych zmian w obrazie krwi powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 15%. Łącznie powód doznał 20% trwałego uszczerbku na zdrowiu z zakresu chirurgii ogólnej, ortopedii i traumatologii ruchu.

Powód w wypadku doznał rozstroju zdrowia psychicznego w postaci zaburzeń stresowych pourazowych, które nieleczone rozwinęły się w trwałą zmianę osobowości po przeżyciu sytuacji ekstremalnej z cechami (...). Powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym, który według „Zasad oceny, ustalania i orzekania uszczerbku na zdrowiu Towarzystwa (...), którego pozwany jest spółką, wyniósł 10% z powodu nerwicy i zespołu nerwico podobnego. Cierpienia natury psychicznej u powoda nadal się utrzymują. Powód manifestuje się poczuciem żalu, złości, gniewu i przygnębienia. Jego myśli krążą nieustannie wokół zdarzenia, które wciąż na nowo poddaje analizie i doszukuje się swojej mentalnej odpowiedzialności. Powód nie może się zdystansować do zdarzenia. Uszczerbek psychiczny, jakiego doznał powód wymaga specjalistycznych oddziaływań – psychoterapii wspomaganej farmakoterapią. Powrót do psychicznego stanu przed wypadkiem pozostaje z dużym prawdopodobieństwem niemożliwy z uwagi na powstałą u powoda trwałą zmianę osobowości po przeżyciu sytuacji ekstremalnej.

W okresie powypadkowym, po wypisaniu powoda ze szpitala do domu, powód wymagał opieki około 3-4 godzin dziennie przez okres około 4 do 6 tygodni, a po tym okresie przez następne 1 – 2 miesiące wymagał opieki około 1-2 godzin na dobę. Po tym okresie powód nie wymagał dalszej opieki ze względu na doznane obrażenia w jakimkolwiek wymiarze.

Sam uraz jak i okres bezpośrednim po nim i dalszy okres leczenia w ciągu kilku do kilkunastu tygodni i dalszych musiały się wiązać z dolegliwościami bólowymi i cierpieniem powoda o początkowo znacznym, a następnie o mniejszym natężeniu. Cały proces diagnostyczno – terapeutyczny powoda przebiegał prawidłowo i w sposób korzystny dla powoda. Powikłania, jakie wystąpiły u powoda związane były z rodzajem i charakterem doznanych urazów, ich możliwymi następstwami, rodzajem i mnogością urazów, ich rozległością oraz wytrzymałością powoda. Dotychczasowe leczenie okazało się tylko częściowo skuteczne, przy czym uzyskano stosunkowo dobry jak przy tego rodzaju obrażeniach efekt leczniczy. Leczenie powoda zostało zakończone z pozostawieniem trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 20%. Zdaniem biegłego A. B. nie powinny pojawić się w przyszłości inne następstwa tego wypadku. Powód odczuwa i będzie odczuwał w przyszłości skutki tego wypadku prawdopodobnie do końca życia. Skutki wypadku w sposób znacznie niekorzystny wpływają na jego aktywność życiową oraz ogólną sprawność organizmu, znacznie ją upośledzając.

Bezpośrednio po wypadku obecna żona powoda J. S. (1) oraz rodzice powoda pomagali mu przy wykonywaniu zwykłych czynności, gdyż powód miał problemy ze wstaniem z łóżka. Powód był ograniczony ruchowo z powodu usunięcia śledziony i z powodu złamania barku. Powodowi pomagano przy myciu, ubieraniu się i przygotowaniu posiłków.

W chwili zdarzenia Ł. S. miał ukończone 26 lat. Przed wypadkiem powód chodził na siłownię, a obecnie musi unikać intensywnego wysiłku, inaczej puchnie mu ręka. Dolegliwość ta może z czasem ustąpić. Przed wypadkiem powód pomagał rodzicom w gospodarstwie, obecnie tego nie robi. Do czasu wypadku powód był wysportowany, wesoły i towarzyski. Po wypadku powód stał się mniej samodzielny, bardziej nerwowy, wybuchowy i zamknięty w sobie. Po wypadku powód wycofał się społecznie i rozmawiał jedynie z osobami najbliższymi. Kilka tygodni po wypadku powód nadużywał alkoholu, zażywał też leki uspokajające i leki nasenne.

Powód obecnie odczuwa okresowo dolegliwości bólowe w okolicach miejsc urazu tj. w okolicy lewego stawu barkowego oraz ograniczenie zakresu ruchomości tego stawu. Dolegliwości bólowe w obrębie stawu barkowego lewego zdecydowanie utrudniają codzienne normalne funkcjonowanie. Nasilenie dolegliwości występuje szczególnie przy

zmianie pogody lub po wysiłku fizycznym. Okresowo występują też u powoda dolegliwości bólowe w zakresie jamy brzusznej. Powód okresowo, ale rzadko stosuje leki przeciwbólowe.

Powodowi pozostała na brzuchu blizna o długości około 30 cm. Z jej powodu Ł. S. jest skrzepowany latem, gdy wyjeżdża wraz z żoną nad jezioro.

Obecnie powód ma stany lękowe i ma kłopoty ze snem.

Powód zaczął uczęszczać na terapię psychiatryczną dopiero w marcu 2015 r. i wówczas zaczął zażywać leki uspokajające. Na terapię uczęszcza raz lub dwa razy w miesiącu.

W lipcu 2012 r. powód zaczął szukać zatrudnienia i w sierpniu 2012 r. został zatrudniony na podstawie umowy o pracę w księgarni w L.. Przed wypadkiem powód pracował na podstawie umowy zlecenia w firmie budowlanej. Od tego czasu powód przebywał na zwolnieniu lekarskim z powodu grypy i przeziębienia. Powód obecnie pracuje, jako przedstawiciel handlowy w firmie zajmującej się sprzedażą książek i zarabia od 2000 zł do 6000 zł netto w zależności od miesiąca.

Dowód: - dokumentacja medyczna dot. powoda k. 15-18, k. 38-52, k. 81-82, k. 126, k. 192-209

- pisma stron k. 19-20

- postanowienie o umorzeniu śledztwa k. 66-69

- zeznania powoda k. 87, k. 309, k. 341

- zeznania świadka J. S. (1) k. 105

- zeznania świadka P. M. k. 105

- zeznania świadka J. S. (2) k. 115

- zeznania świadka T. S. k. 115

- zeznania świadka K. S. k. 115

- opinia biegłej psycholog A. P. k. 138-149

- zeznania świadka Ł. R. k. 160

- zeznania świadka J. H. k. 160

- opinia sądowno – psychiatryczna biegłej M. M. (1) k. 186-191

- opinia biegłego A. B. k. 262-273

- ustna opinia biegłej A. P. k. 284

- ustna opinia biegłej M. M. (1) k. 284

- ustna opinia biegłego A. B. k. 309

- protokół z przebiegu badania stanu nietrzeźwości k. 6 akt Ds (...)Prokuratury Rejonowej we W.

- protokół przesłuchania świadka R. M. k. 7-8 akt (...),

- protokół przesłuchania świadka Ł. R. k. 10-11 akt (...)

- protokół przesłuchania świadka Ł. S. k. 54-55 akt (...)
- wyrok zaoczny z dnia 08.06.2010 r. k. 67 akt Ds (...),
- sprawozdanie z badań k. 85-86, k. 88-90 akt Ds (...)
- pokwitowanie k. 156 akt Ds (...).

Sąd zważył, co następuje:

Zeznania powoda w zakresie, w którym opisał przebieg zdarzeń w dniu 8 lutego 2012 r. okazały się częściowo niewiarygodne, albowiem były sprzeczne zarówno z zasadami doświadczenia życiowego, jak i ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

Sąd nie dał wiary powodowi w części, w której zeznał, że gdy udał się wraz z D. M. (2) do Ł. R. na miejscu okazało się, że nie będą mogli u niego zostać, gdyż wybiera się on ze swoją dziewczyną na zakupy. Powód w tym zakresie wskazał, że u Ł. R. nie zdjął nawet kurtki i że wyszedł zadzwonić do swojej dziewczyny, a po jakimś czasie przyszedł do niego D. M. (2) z kluczami do samochodu. Zeznania te okazały się sprzeczne z zeznaniami Ł. R., które Sąd w całości uznał za wiarygodne. Z zeznań tych wynikało, że mężczyzna faktycznie pojechał ze swoją dziewczyną na zakupy i zostawił w mieszkaniu samego D. M. (2) i powoda, gdyż D. M. (2) miał dokończyć prace remontowe w jego mieszkaniu. Zeznania Ł. R. były wiarygodne w świetle zasad doświadczenia życiowego, w przeciwieństwie do zeznań powoda, które zdaniem Sądu ukierunkowane były na wykazaniu jak najmniejszej ilości okazji, w których powód mógł spożywać alkohol wspólnie z D. M. (2). Powód zeznał, że na klatce schodowej do mieszkania Ł. R. pił sam wódkę prosto z butelki. W dalszej części zeznań powód natomiast wskazał, że gdy pojechali do mieszkania D. M. (2) to mężczyzna poszedł napalić w piecu, a powód siedział sam w pokoju i wypił jednego drinka.

Za niewiarygodne Sąd uznał zeznania powoda, w których stwierdził, że nie widział, aby D. M. (2) spożywał alkohol i że nie czuł alkoholu od niego. Zeznania te były, bowiem sprzeczne z okolicznościami samego zdarzenia, z których wynikało, że w dniu wypadku mężczyźni spędzili ze sobą trzy godziny, a w chwili wypadku D. M. (2) znajdował się w stanie nietrzeźwości posiadając 1,5‰ alkoholu etylowego we krwi. Przy czym powód konsekwentnie zeznawał, że gdy spotkali się w tym dniu to D. M. (2) był trzeźwy. Już z tych okoliczności wynikało, że powód w tym dniu spożywał alkohol z D. M. (2), a co najmniej, że w czasie który spędził z powodem znajdował się w stanie nietrzeźwości. Twierdzenia powoda odnośnie tego, że nie widział, aby D. M. (2) pił w tym czasie alkohol i że nie czuł od niego woni alkoholu, pomimo, że do czasu spotkania P. M. powód siedział na przednim siedzeniu pasażera w samochodzie, były natomiast nie prawdopodobne w świetle zasad doświadczenia i logiki.

Zeznania świadków J. S. (2), T. S., K. S., Ł. R., J. H. J. S. (1) i P. M. Sąd uznał za wiarygodne, albowiem zeznania te były spójne i zgodne ze sobą oraz z pozostałym materiałem dowodowym.

Przydatna w sprawie okazała się opinia biegłej psycholog A. P., opinia sądowo – psychiatryczna biegłej M. M. (1), opinia biegłego A. B. wraz z ustnymi opiniami wydanymi przez biegłych na rozprawie, albowiem zostały sporządzone one w sposób fachowy, rzetelny i niebudzący żadnych wątpliwości. Opinie biegłej psycholog i psychiatry zostały zakwestionowane w sposób nieskuteczny przez pozwanego. Odnosząc się do zarzutów pozwanego biegła M. M. (1) w szczególności podała, że pełnomocnik pozwanego wszedł w rolę specjalisty, gdyż w taki sposób zakwestionował wnioski biegłych. Sąd miał w szczególności na uwadze, że pełnomocnik pozwanego nie przedstawił żadnych zarzutów odnośnie niespójności czy sprzeczności w sporządzonych opiniach przez biegłych, a przedstawił jedynie polemikę z wnioskami wydanymi przez biegłe. W związku z powyższym, Sąd nie znalazł podstaw do tego, by nie uczynić opinii

Sąd dał wiarę dokumentom stanowiącym podstawę do ustalenia stanu faktycznego sprawy nie znajdując zastrzeżeń, co do ich wiarygodności. Strony również nie zakwestionowały tych dowodów.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c. sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Pozwany przyznał powodowi zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 25.000 zł, z czego dokonał wypłaty kwoty 12.500 złotych, uwzględniając 50% przyczynienie się przez powoda do zaistnienia wypadku. Powód domagał się zasądzenia zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 110.000 zł.

Zadośćuczynienie za krzywdę jest swoistą postacią odszkodowania, którego celem jest rekompensowanie uszczerbku w dobrach osobistych (szkody niemajątkowej), przyjęcie więc należy, że zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę pełni przede wszystkim funkcję kompensacyjną, gdyż stanowi przybliżony ekwiwalent za doznaną przez pokrzywdzonego szkodę niemajątkową (krzywdę).

Zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 14.02.2008 r. w sprawie II CSK 536/07 W odniesieniu do zadośćuczynienia pieniężnego z art. 445 § 1 k.c. funkcja kompensacyjna musi być rozumiana szeroko, albowiem obejmuje zarówno cierpienia fizyczne, jak i sferę psychiczną poszkodowanego. Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne.

Przy ocenie krzywdy powoda, Sąd miał na uwadze zarówno rozmiar i stopień jego cierpienia, przebieg leczenia oraz skutki uszczerbku w jego zdrowiu, które mają wpływ na jego obecne funkcjonowanie.

W wyniku zdarzenia z dnia 8 lutego 2012 r. powód utracił jeden organ – śledzionę oraz doznał złamania lewego barku, a czego skutki odczuwa do dzisiaj. Powód doznał również znacznego urazu psychicznego w związku z przeżytym wypadkiem, w którym zginął jego kolega, a powód wraz z drugim kolegą doznali znacznych obrażeń. Krzywda psychiczna powoda polega na zaburzeniach stresowych pourazowych, które nie leczone rozwinęły się w trwałą zmianę osobowości po przeżyciu sytuacji ekstremalnej z cechami (...). Powód doznał 10% trwałego uszczerbku na zdrowiu z uwagi na nerwicę i zespół nerwico podobny. Obecnie powód wymaga specjalistycznych oddziaływań w postaci psychoterapii połączonej z farmakoterapią. Cierpienia psychiczne powoda mają charakter rozległy, dominujący i wypełniają kryteria zaburzeń psychicznych.

Odnosząc się do skutków uszczerbku w zdrowiu powoda na przyszłość, Sąd miał przede wszystkim na uwadze to, że u powoda występują ograniczenia dotyczące możliwości realizowania przez niego aktywności fizycznej. Poza tym u powoda pojawiają się okresowo bóle brzucha i lewego barku. Sąd miał również na uwadze, że u powoda występuje na brzucha blizna, które wywołuje u niego poczucie wstydu. Powód ma problemy ze snem i występują u niego stany lękowe w związku ze stwierdzoną u niego nerwicą. U powoda występuje również trauma związana ze śmiercią D. M. (2), który kierował pojazdem w czasie zdarzenia.

Niewątpliwie waga doznanych uszkodzeń ciała, jakich doznał powód i to w wieku 26 lat, przeprowadzenie zabiegu operacyjnego i jego obecny zły stan psychiczny związany również ze śmiercią kolegi świadczy o rozmiarach cierpień powoda. Istotne przy tym było to, że proces leczenia ortopedycznego, chirurgicznego i rehabilitacji u powoda jest już zakończony, a u powoda został trwały uszczerbek na zdrowiu. W związku z tym zakres doznanych w wypadku obrażeń przez powoda oraz to, że obrażenia te mają charakter trwały i nie jest możliwy powrót do stanu zdrowia takiego jak przed wypadkiem musi rzutować na rozmiar doznanych przez powoda cierpień, i skutkować winno wysokością przyznanego z tego tytułu zadośćuczynienia.

Na wysokość zadośćuczynienia miał również wpływ 20 % trwały uszczerbek na zdrowiu z zakresu chirurgii ogólnej, ortopedii i traumatologii ruchu oraz 10% uszczerbek na zdrowiu z powodu nerwicy i zespołu nerwico podobnego, przy czym nie był on przesłanką decydującą o wysokości przyznanego zadośćuczynienia. Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 21 lutego 2007 r. w sprawie IACa 1146/06 wskazał, iż na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wysokość zadośćuczynienia, składają się cierpienia fizyczne i psychiczne, których rodzaj, natężenie i czas trwania należy

każdorazowo określić w okolicznościach konkretnej sprawy. Mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu stanowi niedopuszczalne uproszczenie nie znajdujące oparcia w treści art. 445 § 1 k.c.

Przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia należnego powodowi Sąd miał na uwadze wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 sierpnia 2013 r. I ACa 427/13, w którym wskazano, że: „Kwestia „odpowiedniości” wielkości zadośćuczynienia w stosunku do obecnych warunków i przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa nie może mieć decydującego znaczenia. Podobnie, jak np. porównywanie zadośćuczynienia do średniego wynagrodzenia może niewątpliwie stanowić pewne, ale tylko pomocnicze kryterium oceny wysokości zadośćuczynienia, nie może ono jednak stanowić wyłącznego miernika jego wartości i nie może być stosowane mechanicznie. Zadośćuczynienie ma bowiem na celu naprawienie szkód niematerialnych, a zatem trudno wymiernych i zakres rekompensaty materialnej zależeć powinien przede wszystkim od każdego indywidualnego przypadku w konkretnej sprawie”.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, iż odpowiednią, która spełni funkcje, jakie instytucja zadośćuczynienia niesie za sobą, w niniejszej sprawie będzie kwota 85.000,00 zł. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał powodowi kwotę 25.000 zł, w związku, z czym pozostała do przyznania powodowi kwota 60.000 zł.

Zgodnie z art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

Odnosząc się do stopnia przyczynienia się przez powoda do zaistniałego wypadku Sąd miał na uwadze to, że z okoliczności niniejszej sprawy wynikało, że powód wiedział, że D. M. (2) znajdował się w stanie nietrzeźwości. Na powyższe wskazują same zeznania powoda, który przyznał, że w chwili gdy spotkał się z D. M. w dniu 8 lutego 2012 r. mężczyzna był trzeźwy. Biorąc pod uwagę, że mężczyźni do czasu wypadku przebywali razem przez około trzy godziny, powód musiał widzieć jak D. M. (2) spożywał alkohol w tym czasie. Z materiału dowodowego wynikało, że mężczyźni przebywali w dwójkę i zakupili znaczną ilość alkoholu, co również wskazuje na to, że alkohol ten nie był spożywany wyłącznie przez powoda. Odnosząc się do twierdzeń powoda, z których wynikało, że D. M. (2) mógł spożywać alkohol w czasie, gdy powód opuszczał na kilkanaście minut kolegę po to, by np. porozmawiać ze swoją dziewczyną przez telefon, wskazać należy, że twierdzenia te były nieprawdopodobne w świetle zasad doświadczenia życiowego, z których wynika, że D. M. (2) nie miał powodów by spożywać alkohol w czasie chwilowej nieobecności powoda. Dodać należy, że D. M. (2) w czasie zdarzenia znajdował się w stanie nietrzeźwości, a nie jedynie w stanie po spożyciu alkoholu. Mężczyzna miał 1,5‰ alkoholu etylowego we krwi. Zgodnie z art. 115 § 16 pkt. 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz.U.2016.1137 j.t.) stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Ustawowo określony próg stanu nietrzeźwości był więc w przypadku D. M. (2) znacznie przekroczony. Powyższe oznacza, że mężczyzna musiał spożyć znaczną ilość alkoholu, a czego zdaniem Sądu nie mógł uczynić jedynie podczas chwilowej nieobecności powoda. Ponadto u D. M. (2) musiały wystąpić takie objawy nadużycia alkoholu jak zakłócenie równowagi, sprawności i koordynacji ruchowej i spowolnienie czasu reakcji. Zdaniem Sądu wszystko powyższe świadczy o tym, że D. M. (2) spożywał w tym dniu alkohol w obecności powoda. W ocenie Sądu powód, wiedząc, że wsiada do samochodu, jako pasażer z nietrzeźwym kierowcą, przyczynił się do powstania szkody w 50%. Zatem kwota zadośćuczynienia w wysokości 85.000 zł winna ulec zmniejszeniu o 50%. Mając na uwadze, że powód otrzymał od pozwanego z tego tytułu kwotę 12.500 zł, Sąd w pkt. 1 wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 30.000 zł i w pozostałym zakresie powództwo oddalił (pkt. 3 wyroku).

Sąd zgodnie z żądaniem powoda ustalił na podstawie art. 189 k.p.c., że pozwany ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku komunikacyjnego, któremu powód uległ w dniu 8 lutego 2012 r., a które mogą się ujawnić w przyszłości. Proces leczenia u powoda został wprawdzie zakończony, Sąd miał jednak na uwadze, że w przyszłości u powoda w związku z doznanymi obrażeniami mogą wystąpić konsekwencje utraty śledziony oraz złamania lewego barku. Powód miał więc interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku na przyszłość.

Powód domagał się zasądzenia dochodzonej kwoty z ustawowymi odsetkami od dnia 4 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, dłużnik może żądać odsetek za czas opóźnienia. Wyrok, w którym sąd zasądza zadośćuczynienie, ma charakter deklaratoryjny, a nie konstytutywny (SN 16.12.11 r. V CSK 38/11). Roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia powstaje w chwili wyrządzenia krzywdy czynem niedozwolonym i staje się wymagalne zgodnie z dyspozycją art. 455 k.c. niezwłocznie po wezwaniu do zapłaty.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Powód domagał się ustawowych odsetek od dnia następnego, w którym pozwany wydał ostateczną decyzję w przedmiocie przyznania powodowi zadośćuczynienia. W związku z czym, stwierdzić należy, że od dnia 4 grudnia 2012 r. pozwany pozostaje w zwłoce w zapłacie żądanej przez powoda kwoty.

Z uwagi na powyższe, Sąd zasądził odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty od dnia 4 grudnia 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i ustawowe odsetki za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 pkt.6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu i obciążył nimi strony stosunkowo, tj. powoda w 72,73%, a pozwanego w 27,27%. Na koszty powoda składają się zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych w łącznej kwocie 1.760,89 zł. Na koszty pozwanego składało się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3.600 zł oraz zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych w kwocie 1.760,89 zł. Mając na uwadze procentowy wynik sprawy należało zasądzić od powoda na rzecz pozwanego kwotę 4.232,28 zł., o czym orzekł w pkt. 4 wyroku.

W pkt. 5 wyroku na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w P.kwotę 1.500,00 zł tytułem nieuiszczonej opłaty stosunkowej od pozwu, a w pozostałym zakresie kosztami opłaty sądowej, od obowiązku uiszczenia której powód został zwolniony Sąd obciążył Skarb Państwa.

W pkt. 6 wyroku na podstawie § 2 pkt 1 - 3 w zw. z § 7 ust.1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd zasądził od Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w P.na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata D. M. (1) kwotę 4428,00 zł brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

L., dnia 24.03.2017 r. SSO Małgorzata Sadowska